

Kur flet Perëndia

(Jobi 38:1—42:6)

Unë mbeta i mahnitur kur pashë për herë të parë Kanionin e Madh ose, siç e quajnë ndryshe, Grand Canyon. Duke qëndruar në buzë të kanionit, unë e merrja me mend se sa mirë do të ishte po të qëndroja aty deri në perëndim të diellit dhe të këndoja «*Sa i madh je Ti*». Pamja para syve më bëri të mendoja për madhësinë e Perëndisë më shumë se kurrë. Një ndjenjë e fortë kurioziteti filloi të rritej brenda meje. Doja të dija sa më shumë për këtë kanion. Doja ta eksploroja dhe të lexoja për të. Reagimi im ishte i ngjashëm me atë të miliona njerëzve që vazhdojnë ta vizitojnë atë vend. Shumë gjeologë e kanë kaluar gjithë jetën e tyre në përpjekje për të shpjeguar se si u krijua ky kanion. Fatkeqësisht, disa prej tyre madje kanë humbur edhe jetën në një përpjekje të tillë. Si rezultat i studimeve të kryera, është arritur të zbulohen disa fakte deri tani, por akoma shumë përgjigje janë thjesht spekulime. Ata që besojnë në Perëndi nuk duhet të pyesin: «Kush e krijoi Grand Canyon»? Ata e dinë se kush e krijoi atë. Ne mund të përpiqemi të njohim mënyrën se si Perëndia e krijoi, por nuk duhet të dyshojmë nëse ishte Ai krijuesi apo jo.

Kur pashë për herë të parë ujëvarën Victoria në Zimbabve, Afrikë, mbeta i befasuar në të njëjtën mënyrë nga fuqia e papërmbajtshme e miliona litrave ujë që rridhnin 120 metra poshtë, në «pellgun që zjente». Ndërsa i afrohem fundit të librit të Jobit, provoj të njëjtat ndjenja që kam provuar i ndodhur përpara këtyre ujëvarave. Pesë kapitujt e fundit tregojnë se si zëri i Perëndisë i foli Jobit nga furtuna. Jobi i kishte kërkuar Perëndisë një përgjigje për problemet e tij. Por, në vend të përgjigjes, Perëndia i bëri Jobit më shumë se 80 pyetje. Për më tepër Ai i bëri këto pyetje kaq shpejt sa Jobi nuk do të kishte pasur kohë të përgjigjej, edhe sikur t'i dinte të gjitha përgjigjet.

JOB I MERRT NË PYETJE (38—41)

Perëndia i tha Jobit: «Mirë, pra, ngjishe brezin si një trim; unë do të të pyes dhe ti do të më përgjigjesh!» (38:3). Pyetjet që Perëndia i drejton Jobit janë rreth disa prej fenomeneve të natyrës që ne i vërejmë gjatë gjithë jetës tonë, por që, megjithatë, janë përtej aftësive tona për t'i shpjeguar apo kuptuar. Perëndia veproi kështu në mënyrë të qëllimshme. Mesazhi i Tij është i qartë: Në qoftë se ne nuk mund të kuptojmë plotësisht punët e Perëndisë në botën rreth nesh (për gjëra që mund t'i shohim apo prekim), atëherë si mund të kuptojmë punët e Tij në aspektin shpirtëror? Të gjitha pyetjet e Perëndisë mund të përmbliken në një të vetme: «Kush është njeriu që të pyesë Perëndinë?»

«Ku ishe kur unë hidhja themelet e tokës?» e pyeti Perëndia Jobin (38:4). Kush e planifikoi dhe kush e krijoi tokën? Kush e vendosi atë në orbitën e saj? Kush e bëri atë të rrotullohet rreth «boshteve» të saj? Saktësia si një orë e universit është prova e dukshme e një krijuesi inteligjent.

Toka dhe universi ynë nuk mund të jenë krijuar aksidentalisht, sikurse nuk mund të krijohet aksidentalisht libri që jeni duke lexuar. Një projektues dhe krijues inteligjent është autori apo krijuesi i tyre.

Perëndia iu paraqit Jobit si Krijuesi i reve dhe i deteve (38:9). Ai krijoi ditën dhe natën. Ai caktoi kufijtë e deteve. Ai i tha ujit të oqeanëve: «Ti do të arrish deri këtu, por jo më tutje; këtu do të ndalen valët e tua krenare» (38:11). Ai e pyeti Jobin: «Që kur se ti jeton, a ke dhënë urdhra në mëngjes?» (38:12); «A ke arritur vallë deri në burimet e detit ose a ke vajtur vallë në kërkim të thellësirave të humnerës?» (38:16).

Perëndia vazhdoi ta pyesë Jobin: «Vallë, a ke hyrë ndonjë herë në depozitat e borës ose a ke parë vallë depozitat e breshërit?» (38:22); «Nga gjiri i kujt del akulli?» (38:29–30); «Mos je ti ai që ka krijuar shiun, rrufenë apo furtunën?» (38:26, 34–38). Perëndia i solli shembujt nga thellësia e detit te qiejt përmbi tokë, për t'i treguar Jobit se çdo gjë që ekziston është vepër e duarve të Tij. Në qoftë se Jobi nuk mund të kuptonte se si u krijua bota përreth tij dhe si vazhdon të funksionojë, atëherë si mund ta kuptojë atë që i ndodhi? Ajo që i ndodhi Jobit ishte pjesë e punëve të Perëndisë, në botën shpirtërore.

Si mund të shpjegojmë veprimtarinë e Perëndisë në fushën shpirtërore kur ne madje nuk jemi në gjendje që të shpjegojmë as punët e Tij në këtë botë? Ne nuk e dimë as se si dhe as pse Perëndia vepron ashtu siç Ai vepron, por ne duhet të besojmë se Ai e di si ta drejtojë këtë botë dhe jetët tona, gjithashtu. Ne do të ndiheshim të humbur në qoftë se Perëndia do të na linte në dorë drejtimin e universit. Supozoni se Perëndia do të ndalonte universin dhe do t'i thoshte njeriut: «Urdhëro. Merre ti në dorëzim universin, që këtej e tutje, je ti ai që do ta drejtosh atë.» Njeriu nuk do të ketë njohuri dhe dituri të mjaftueshme për ta vënë universin përsëri në punë.

Në qoftë se Perëndia di se si ta drejtojë universin, Ai natyrisht di si të na udhëzojë drejt shpëtimit të përjetshëm. Lëreni jetën tuaj në dorën e Tij. Ai e di shumë mirë se çfarë duhet bërë me të. Në qoftë se Ai lejon që diçka që nuk e kuptoni të ndodhë në jetën tuaj, atëherë mos u alarmoni, kjo nuk është gjëja e vetme që nuk kuptoni. Ne mund të mos e kuptojmë si vepron Perëndia, por, nga ana tjetër, kemi nevojë për besim të patundur në Të.

Më tej, Perëndia i kujtoi Jobit mrekullitë e mbretërisë së kafshëve, si për të theksuar fuqinë dhe

njohurinë e Tij. Kush u jep kafshëve të egra instinktin, fuqinë, bukurinë dhe ushqimin e tyre? Kush e gjuan gjahun për luaneshën apo kush ngop të vegjëlit e uritur të luanit? Kush siguron ushqimin për zogjtë e korbit? (38:39–41). Kur pjellin dhinë e malit? Pse qëndrojnë drerët me prindërit e tyre derisa të kenë arritur një moshë të caktuar dhe pastaj largohen, për të mos u kthyer më? (39:1–4). Kush e bëri gomarin e egër dhe kush e la atë të lirë? Pse bualli i egër nuk pranon që të nënshtrohet për të punuar tokën? (39:5–12). I vënë përballë pyetjeve të Perëndisë, Jobi filloi të shikojë se sa e kufizuar është njohuria njerëzore.

Pastaj Perëndia filloi të flasë për strucin (39:13–18). Pse është struci kaq pa mend sa i lë vezët për tokë, duke «harruar» që një këmbë mund t'i shtypë ose një kafshë e fushave mund t'i shkelë? Pse struci i trajton të vegjëlit e tij sikur të mos ishin të tijët? Perëndia nuk i ka dhënë atij zogu zgjuarësinë, megjithatë, i ka dhuruar strucit aftësi të tjera, që e ndihmojnë ekzistojë. Struci, për shembull, është më i shpejtë edhe se kali më i shpejtë.

Meqë po flasim për kalin, kush ia dha atij fuqinë dhe instinktin për betejë? (39:19–25). Pse sokoli dhe shqiponja fluturojnë lart në male për të ndërtuar follenë e tyre? Kush u dha këtyre zogjve sy kaq të mprehtë sa mund të shikojnë për së largu gjahun e tyre? Nga e kanë marrë ata aftësinë që të shkojnë kudo që trupat e vdekur ndodhen? (39:26–30). Perëndia iu dha krijesave të tij instinkte që ne nuk mund t'i kuptojmë.

Duke vazhduar pyetjet, Perëndia i kërkoi Jobit të mendojë për Behemothin (ndoshta ka qenë një hipopotam, rinoceront apo krijesë në formën e elefantit). Ai ha bar si një buall, por ka fuqi të madhe. Kockat e tij janë si shufra hekuri. Ai është kafsha më e frikshme nga gjithë kafshët e Perëndisë. Ai shtrihet nën bimët e lotusit, në vende të fshehura në kallamishte dhe në moçale. Ai është kaq i madh se në fakt pi një lumë të tërë. Asnjë nuk mund t'i vendosë zinxhirin në qafë dhe ta tërheqë pas vetes. Kush mund të veprojë mbi këtë kafshë, veçse ai që është i plotfuqishëm? (40:15–24).

Perëndia i kërkoi Jobit që të mendonte për Leviatanin (një krijesë në formë krokodili, ndoshta e zhdukur). Kapitulli 41 përshkruan këtë kafshë të tmerrshme uji. E njëjta ide përcillet me shembullin e kësaj kafshë, si edhe me të tjerat. Fuqia barbare e këtyre kafshëve është përtej imagjinatës së njeriut.

Ai që krijoi këto kafshë është burimi i gjithë fuqisë. Në qoftë se fuqia e krijesave është përtej aftësisë sonë për të kuptuar, konkluzioni është i thjeshtë: është e pamundur për njeriun të kuptojë fuqinë e Krijuesit.

Perëndia e pyeti Jobin: «Të janë treguar portat e vdekjes?» (38:17). Kush nga të gjallët ka mundur të shikojë përmes portave të hijes të vdekjes? Ne mund të lexojmë se çfarë është vdekja te Jakobi 2:26: «Trupi pa frymën është i vdekur...» Vetëm Perëndia është në gjendje që të japë shpirtin e jetës (Predikuesi 12:7). Në momentin kur trupi i njeriut vdes, fryma e jetës i kthehet Perëndisë që e ka dhënë. Ne i dimë këto fakte, por, të njohësh një fakt dhe ta kuptosh atë, janë dy gjëra krejt të ndryshme!

Ai e pyeti Jobin: «Kush e ka vënë diturinë në mendje,...?» (38:36). Kush ia ka dhënë njeriut aftësinë për të arsyetuar dhe gjykuar? Kush mund të kuptojë mendjen dhe zemrën e njeriut? Në qoftë se nuk mund të kuptojmë zemrën, mendjen dhe motivet e njeriut, si mund të shprehim mendjet tona, mendjen dhe motivet e Perëndisë? Jobi vendosi të gjykonte Perëndinë dhe Perëndia iu përgjigj në këtë mënyrë: «A dëshiron pikërisht të anulosh gjykimin tim, të më dënosh mua për të justifikuar veten?» (40:8).

Perëndia po pyeste: «Job, a di ti ndonjë nga këto gjëra? Në qoftë se di, a vjen kjo sepse ti kishe lindur kur këto gjëra ndodhën? Apo a i di këto nga jeta e gjatë që ke bërë këtu në tokë?» (38:21).

JOBI U BIND (42:1–6)

Jobi i kushtoi vëmendje fjalimit të Perëndisë. Jobi dëgjo. Perëndia do që njerëzit ta dëgjojnë kur flet. Kulmi i arrogancës është të debatosh me Perëndinë.

Kur Perëndia filloi të fliste, përlësia e Jobit ndaj Tij u rrit edhe më shumë. Ai u përpoq vetëm dy herë të përgjigjet. Aq shumë i mësuan fjalët e Perëndisë për përlësinë, sa Jobi tha: «Ja, jam shpirtvogël, çfarë mund të të përgjigjem? E vë dorën mbi gojën time. Kam folur një herë, por nuk do të flas më; po, dy herë, por nuk do të shtoj asgjë» (40:4–5). Më tej, ai tha: «E pranoj që mund të bësh gjithçka dhe që asnjë nga planet e tua nuk mund të pengohet» (42:2).

Jobi mësoi shumë. Ai e kuptoi se kishte folur

nga padituria. Ai tha: «Prandaj thashë gjëra që nuk i kuptoja, gjëra shumë të larta për mua që nuk i njihja» (42:3). «Veshi im kishte dëgjuar të flitej për ty por tani syri im të sheh» (42:5).

Jobi pa veten e tij të vërtetë. Ashtu si Isaia tek Isaia 6:5, Jobi pa veten kur pa Perëndinë. Ai tha: «Ja, jam shpirtvogël» (40:4) dhe: «Prandaj ndjej neveri ndaj vetes dhe pendohem mbi pluhurin dhe hirin» (42:6). Qëllimi i Perëndisë u përmbush.

KONKLUZIONI

Jobi ishte një njeri i mirë, por asnjë njeri nuk është aq i mirë sa nuk ka nevojë për t'u përmirësuar. Vuajtjet e Jobit po e bënë atë një njeri akoma edhe më të mirë. Mënyra e tij e sjelljes po ndryshonte jashtëzakonisht shumë. Jobi u konsiderua i pafajshëm.

Perëndia nuk mbeti i kënaqur me tre miqtë e Jobit, sepse ata nuk e paraqitën Atë ashtu si duhej (42:7). Kështu, Ai iu kërkoi që të shkonin dhe të ofronin kurbane për mëkatet e tyre dhe t'i kërkonin Jobit që të lutej për ta (42:8). Ata bënë ashtu siç u tha Perëndia dhe ne lexojmë te 42:9: «...dhe Zoti tregoi kujdes për Jobin».

Çdo njeri që me seriozitet lexon fjalimin Perëndisë drejtuar Jobit do të befasohet me faktet që tregojnë fuqinë e Tij. Edhe pse ky libër u shkrua me mijra vite më parë, ai vazhdon të jetë një provë kuptimplote për ekzistencën e Perëndisë. Perëndia vazhdon të na flasë me anë të natyrës sot. Kudo që të hedhim sytë ne shikojmë dëshmi të fuqisë dhe pushtetit të Tij. Ndryshimi i stinëve, lulëzimi i luleve dhe madje jeta e kafshëve dhe insekteve dëshmon për dorën krijuese të Perëndisë. Dëshmia e krijimit bëhet akoma edhe më bindëse kur kuptojmë se ka mbetur e njëjtë që nga ditët e Jobit. E njëjta dëshmi që bindi Jobin për fuqinë e Perëndisë vazhdon të jetë prezente edhe në ditët tona. ■

Kanë thënë...

«Ka dy arsye që njerëzit nuk bëhen kristianë. E para, ata kurrë nuk kanë parë një kristian. E dyta, ata kanë parë disa “kristianë”.»

«Ne mund t'i shërojmë dhembjet e kokës në jastëkun e premtimeve të Perëndisë dhe, më pas, mund të ngrihem i fuqishëm.»